

Aap verslaat de knekelgeest

Ik zit op de fiets. Een motorrijder rijdt mij voorbij, dik ingepakt. Ik zie dat in zijn oksel een klein kind zit, ook ingepakt, dat niet goed vastzit en dreigt te vallen. De motorrijder merkt het niet. Ik achter hem aan. Maar voor ik hem kan bereiken valt het kind. Ik pak het op, steek het in mijn zak. Ik wil het zelf wel houden, dit kind. Maar eigenlijk moet ik naar de politie om het aan te geven, natuurlijk.

Als ik thuis kom ben ik zelf het kind weer verloren. Stom, stom!

Maar om een of andere onduidelijke reden heb ik nu een ander kind, het zit in een envelop in de zak van mijn colbertje. Niemand mag weten dat ik het heb, N. niet, anderen niet.

We zijn in het huis van Jan, waar ze juist bezig zijn een oud bed van ongeveer 12 bij 12 meter in elkaar te zetten. Ik ben in de weer een bovenkamer leeg te maken, er staan fietsen die weg moeten. Intussen wordt het tijd het kind te voeren.

Ik heb iets gegeten dat ik niet goed weg krijg, ik heb een bal in mijn mond, en bedenk dat dat goed voedsel is voor het kind. Maar dan moet ik een bakje zien te vinden waar ik het in kan doen, zonder dat iemand het ziet.

Ik scharrel wat rond het huis, in de buurt. Nergens een bakje. Een vrouw vraagt aan haar vriend of dit haar wel staat. Ik meng me ongevraagd in hun gesprek en zeg dat het haar heel goed staat. Ze kijkt verrast op naar mij. Verderop zie ik een aantal jongens fietsen losknippen en meenemen. De leider van het stel heeft er na enige tijd wel een stuk of zes op zijn hand liggen, alsof hij een dienblad vol fietsen draagt. Hij is van plan ze allemaal in een keer naar beneden te gooien. Ik merk dat als ik me uitrek ik hem in zijn rug kan schoppen. En jawel, ik raak hem verschillende keren. Maar het heeft geen enkel effect. Hij gaat gewoon door, laat de hele stapel fietsen los. Ze vallen allemaal naar beneden.

